

stk. 1. Godtgørelsen kan fastsættes skønmæssigt og skal kompensere for 'ødelagt ferie'.

Stk. 1 tilsigter at gennemføre direktivets art. 5, stk. 2, 1. afsnit. Direktivet indeholder ikke regler om ulempegodtgørelse.

Bestemmelsen svarer med visse ændringer til § 20 i Pakkerejsseudvalgets betænkning.

Til § 23

Stk. 1 drejer sig om erstatning for skader på kundens person eller ting, som skyldes en mangel ved pakkerejsen. Erstatning for tab, der vedrører den manglende opfyldelse af kontrakten, reguleres i lovforslagets § 22.

Bestemmelsen omfatter således tings- og personskade, der lides på grund af visse (farlige) egenskaber ved en mangel.

For at kunne gøre krav gældende skal kunden bevise, at der er sket en person- eller tingsskade, og at skaden er sket på grund af en mangel ved pakkerejsen. Ved tingsskade skal kunden bevise, at der er lidt et tab, og det samme gælder ved personskade for så vidt angår visse erstatningsposter. For eventuelt at kunne få en godtgørelse, jf. lovforslagets § 22, stk. 2, skal kunden endvidere bevise, at manglen har forvoldt væsentlig ulempe.

Arrangøren har bevisbyrden for, at der foreligger en af de ansvarsfrihedsgrunde, der er nævnt i lovforslagets § 17, stk. 1, nr. 3 og 4, jf. § 22, stk. 1.

Reglerne i erstatningsansvarsloven gælder med hensyn til betingelserne for ansvarslempelse m.v. og opgørelsen af erstatning for tings- eller personskade, herunder forsørgertabserstatning til efterladte. Bestemmelserne i erstatningsansvarslovens §§ 3 og 26 om godtgørelse for ikke-økonomisk tab gælder således ved siden af lovforslagets regel om ulempegodtgørelse, jf. § 22, stk. 2.

Reglen i stk. 2 skal ses som et specielt udtryk for den almindelige omsorgspligt over for en aftalepart, der må antages at gælde efter almindelige regler. Arrangøren bør ved personskade altid komme kunden til hjælp, uanset om arrangøren er erstatningsansvarlig eller ej. Den foreslåede bestemmelse går derfor videre end direktivet, hvorefter hjælpepligten ikke gælder, hvis kunden selv er skyld i den opståede situation.

Bestemmelsen foreslås ikke civilretligt eller strafretligt sanktioneret i loven. Efter almindelige erstatningsretlige grundsætninger kan en tilsidesættelse af omsorgspligten dog efter omstændighederne føre til erstatningsansvar for arrangøren, hvis tilsidesættelsen har påført kunden et økonomisk tab.

Bestemmelsen tilsigter i øvrigt at gennemføre direktivets artikel 5, stk. 2, 1. og 2. afsnit, og svarer med visse ændringer til § 21 i Pakkerejsseudvalgets lovudkast.

Til § 24

Det foreslås, at arrangøren i aftalen om køb af pakkerejsen skal kunne tage forbehold om, at kundens erstatningskrav i henhold til lovforslagets §§ 22 og 23 kan begrænses i overensstemmelse med maksimumbeløb, der er fastsat i internationale konventioner, som gælder for den tjenesteydelse, der har gjort pakkerejsen mangelfuld og forvoldt kundens tab m.v.

Sådanne beløbsbegrænsninger findes bl.a. i Warszawa-konventionen om international luftbefordring og Athen-konventionen om befordring til søs af passagerer og deres bagage, jf. Pakkerejsseudvalgets betænkning, kapitel III, pkt. 6.

Hvorvidt en international konvention gælder for en bestemt tjenesteydelse, som indgår i pakkerejsen, afhænger af, hvilket lands lovgivning der efter gældende lovvalgsregler finder anvendelse på den pågældende tjenesteydelse. Dernæst vil det være afgørende, om den pågældende konvention er trådt i kraft i det pågældende land, eller om landet dog har indarbejdet de relevante bestemmelser i konventionen i sin nationale lovgivning.

Bestemmelsen er udformet under hensyn til direktivets artikel 5, stk. 2, 3. afsnit. Direktivet åbner ikke mulighed for, at det kan tillades arrangøren at begrænse erstatningsbeløbene i andre tilfælde, hvor arrangøren er afskåret fra at videreføre kundens fulde krav til den ansvarlige tjensteyder, jf. f.eks. reglerne om erstatningsbegrænsning i luftfartsloven kapitel 9, omtalt i Pakkerejsseudvalgets betænkning s. 70 og 72.

Bestemmelsen svarer med visse ændringer til § 22 i Pakkerejsseudvalgets lovudkast.

Til § 25

Ved bestemmelsen pålægges arrangøren (i praksis oftest dennes repræsentant på stedet) og den pågældende tjensteyder (f.eks. en buschauffør, skibsfører eller hotelvært) at gøre, hvad der er muligt for at tilfredsstille kunder, som klager over et eller andet, medmindre der er tale om kværanteri.

Bestemmelsen skal ses som en opfordring til arrangører og tjensteydere og foreslås ikke sanktioneret i loven.

Arrangørens pligt til at afhjælpe mangler er reguleret i lovforslagets § 18.

Bestemmelsen tilsigter at gennemføre direktivets artikel 6 og svarer med ændringer af redaktionel ka-